

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci

žalobkyně: **C-Energy Planá s. r. o. (dříve C-Energy Bohemia s. r. o.),**
IČO: 251 06 481
sídlem Průmyslová 748, Planá nad Lužnicí
zastoupena advokátem Mgr. Stanislavem Servusem,
sídlem Pobřežní 394/12, Praha 8,

proti
žalované: **Státní energetická inspekce, Ústřední inspektorát**
sídlem Gorazdova 24, Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 11. 2014, č. j. 031302513/915/14/90.220/Ve

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2014, č. j. 031302513/915/14/90.220/Ve (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Státní energetické inspekce, Územní inspektorát pro Jihočeský kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 1. 9. 2014,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

č. j. 031302513/1060/14/31.104/To (dále jen „rozhodnutí o pokutě“). Správní orgán prvního stupně tímto rozhodnutím žalobkyni uložil pokutu ve výši 1 115 607 Kč za spáchání správního deliktu ve smyslu § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“). Tohoto správního deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že jako výrobce elektřiny a prodávající elektrickou energii v provozovně v k. ú. Planá nad Lužnicí, parc. č. 1579, z kombinované výroby elektřiny a tepla s instalovaným výkonem nad 5 MW, nedodržela věcnou podmínku dle bodu (2.2) Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 7/2011 (dále jen „cenové rozhodnutí č. 7/2011“), neboť fakturovala a uplatňovala příspěvek k ceně elektřiny (úředně stanovená pevná cena) ve výši 45 Kč/MWh za období roku 2012 u provozovatele distribuční soustavy, přičemž toto množství elektřiny nesplňovalo kritéria pro přiznání podpory elektřiny z kombinované výroby elektřiny a tepla podle přílohy č. 4 bodu 16. vyhlášky č. 344/2009 Sb., o podrobnostech způsobu určení elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla založené na poptávce po užitečném teple a určení elektřiny z druhotných energetických zdrojů (dále jen „vyhláška č. 344/2009 Sb.“), nedosažením minimální účinnosti výroby elektřiny, čímž došlo k nedodržení pravidel a postupů stanovených cenovým orgánem a získání nepřiměřeného majetkového prospěchu ve výši 929 672,55 Kč bez DPH, tj. 1 115 607,06 Kč včetně DPH.

2. Proti rozhodnutí o pokutě podala žalobkyně odvolání, v němž mj. namítala, že není možné odchýlit se od dohodnuté politiky EU na podporu vysokoúčinné kogenerace, že všechny relevantní právní předpisy musí být v souladu s unijním právem, že elektřina nevyrobená v souvislosti s užitečným teplem má být při hodnocení účinnosti vyloučena, že příslušné vnitrostátní předpisy jsou nejasné, že vyhlášku č. 349/2010 Sb. nelze v dané věci aplikovat, že předmětná právní úprava by mohla založit nerovné postavení subjektů atd.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k odvolacím námitkám konstatoval, že směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/8/ES, o podpoře kombinované výroby tepla a elektřiny založené na poptávce po užitečném teple na vnitřním trhu s energií a o změně směrnice 92/42/EHS (dále jen „směrnice č. 2004/8/ES“), byla zahrnuta do platné legislativy České republiky, resp. do zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“). Energetický zákon je s citovanou směrnicí kompatibilní, neboť ta se omezuje jen na minimum, nutné k dosažení uvedených cílů a nepřekračuje rámec toho, co je pro tento účel nezbytné. Přímo aplikovatelné je pouze rozhodnutí Evropské komise ze dne 19. 11 2008, č. 2008/952/ES (dále jen „rozhodnutí Komise č. 2008/952/ES“), přičemž citovaná směrnice je navázána na energetický zákon, zejména na jeho ustanovení § 32. Národní cenový orgán tak může stanovit další věcné podmínky včetně pravidel a postupů pro stanovení cen. Pro čerpání příspěvku k ceně elektřiny vyrobené z kombinované výroby elektřiny a tepla (dále jen „KVET“) stanovil cenový orgán v bodu (2.2) cenového rozhodnutí č. 7/2011 podmínku, že elektřina musí být vykázána podle závazné vyhlášky č. 344/2009 Sb.

4. Dle názoru žalovaného vycházela česká legislativa při zavedení kritéria minimální účinnosti z preambule směrnice č. 2004/8/ES, kde je uveden účel této směrnice, kterým je zvýšení energetické účinnosti a zlepšení bezpečnosti zásobování a vytvoření rámce pro podporu a rozvoj vysoce účinné KVET. Česká legislativa dále vycházela z čl. 12 citované

směrnice, kde je uvedena možnost dojít ke kýženému cíli jinou metodou. Pro kontrolní orgány jsou závazné národní předpisy, případně přímo vykonatelná nařízení Evropské komise. Při hodnocení soustrojí z hlediska účinnosti je postupováno dle národní legislativy v souladu s § 32 odst. 2 písm. d) energetického zákona, v níž je odkaz na vyhlášku č. 150/2001 Sb., kterou se stanoví minimální účinnost užití energie při výrobě elektřiny a tepelné energie (dále jen „vyhláška č. 150/2001 Sb.“). Tato vyhláška byla nahrazena vyhláškou novou, a to vyhláškou č. 349/2010 Sb., o stanovení minimální účinnosti užití energie při výrobě elektřiny a tepelné energie (dále jen „vyhláška č. 349/2010 Sb.“). V obou vyhláškách je podstatné, že z hlediska účinnosti se posuzuje celé turbosoustrojí, popřípadě parní blok, tj. buď soustrojí, nebo kogenerační jednotka. Žalobkyně nemusela s ohledem na dobu uvedení technologického zařízení pro výrobu elektřiny z KVET do provozu splňovat podmínky stanovené vyhláškou č. 349/2010 Sb., avšak musela splnit podmínku nároku na příspěvek k ceně elektřiny podle bodu (2.2) cenového rozhodnutí č. 7/2011. Dle názoru žalovaného žalobkyně opomíjí čl. 32 směrnice č. 2004/8/ES, z něhož vyplývá, že členský stát musí splnit požadované minimum a není mu bráněno použít další nástroje pro dosažení cíle citované směrnice.

5. Žalovaný uvedl, že splnění minimální hodnoty účinnosti užití energie nesouvisí s rozhodnutím Komise č. 2008/952/ES, ale při hodnocení soustrojí z hlediska dodržení minimální účinnosti je postupováno v dikci § 32 odst. 2 písm. d) energetického zákona s odvoláním na prováděcí právní předpis. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením, že právní úprava vykazuje nejednotnost v terminologii. Vyhlášky č. 150/2001 Sb. a č. 349/2010 Sb. uvádějí, že účinností užití energie při výrobě elektřiny v parním turbosoustrojí je účinnost výroby elektřiny podle přílohy č. 6. Vyhláška č. 349/2010 Sb. ve svém obsahu ztotožňuje obě označení účinnosti a jednoznačně ji definuje jako poměr vyrobené elektřiny k energii paliva spotřebovaného v kotlích ke krytí výroby elektřiny. V daném případě byla nejprve vyčíslena účinnost přeměny tepelné energie vstupující do turbosoustrojí na energii elektrickou jako prvotní ukazatel splnění kritéria podle § 32 odst. 2 písm. d) energetického zákona, a to z toho důvodu, že vstupní veličiny byly přímo použitelné z tepelné bilance předložené žalobcem. Vzhledem k tomu, že takto stanovená účinnost výroby elektřiny nedosahovala množství 43 % stanoveného vyhláškou, ale pouze 25,48 %, je zřejmé, že účinnost užití energie při výrobě elektřiny vyčíslená podle přílohy č. 6 vyhlášky č. 349/2010 Sb., tj. poměr vyrobené elektřiny k energii paliva vstupujícího do kotle, bude dosahovat ještě nižší hodnoty. Samotným přepočtem byla tato účinnost užití energie vyčíslena na množství 18,70 %. Žalovaný tedy měl za prokázané, že dané kritérium minimální účinnosti splněno nebylo, tudíž další výpočty nebyly nutné.

6. Žalovaný konstatoval, že implementace směrnice č. 2004/8/ES do energetického zákona byla provedena prostřednictvím zákona č. 158/2009 Sb., přičemž dle důvodové zprávy byl návrh této novely slučitelný s právem Evropského společenství. Žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně dodržel čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Dle názoru žalovaného nelze žalobkyni citovaná rozhodnutí Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu v dané věci aplikovat. V cenovém rozhodnutí č. 7/2011 je odkaz na vyhlášku č. 344/2009 Sb., jejímž předmětem je způsob určení elektřiny z vysokoúčinné KVET a vyhodnocování a zúčtování elektřiny z kombinované výroby a druhotných energetických zdrojů. Vyhláška č. 349/2010 Sb. definuje způsob stanovení účinnosti výroby elektřiny v parním bloku. Vyhláška č. 344/2009 Sb. splňuje legitimní cíl a naplňuje znaky přiměřenosti, i vzhledem k tomu, že rozlišuje různé druhy technologií nebo zařízení KVET podle typů. Žalovaný podotkl, že správní orgán prvního stupně má

ve své věcné působnosti svěřenou především kontrolu dodržování zákonů, a nikoli posuzování toho, zda jsou právní předpisy protiústavní či zda jsou v rozporu s právem Evropského společenství. K poukazu žalobkyně na realizovaný projekt celkové obnovy elektrárny a na potřebu řádného zjištění veřejného zájmu žalovaný konstatoval, že je zcela legitimní, že státní orgán pověřený kontrolou energetických zdrojů kontroluje oprávněnost vyplácení finančních prostředků výrobcům elektřiny. Je věcí žalobkyně, aby si při svém podnikání počínala tak, aby neporušila povinnosti dané zákonem.

7. Žalovaný se tak v závěru napadeného rozhodnutí plně ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně, že žalobkyně spáchala správní delikt. Vyšel přitom z čl. 11 směrnice č. 2004/8/ES, jenž uvádí úsporu primární energie jako základní kritérium. Ustanovení čl. 32 citované směrnice umožňuje členským státům zpřísnit postup, promítnutý v podmínkách České republiky do § 32 energetického zákona. Žalobkyně tedy v kontrolovaném roce 2012 neoprávněně fakturovala a přijala platby za příspěvek k ceně elektřiny vyrobené z KVVET přesto, že nesplnila minimální účinnost výroby elektrické energie ve výši 43 %, což bylo podmínkou vzniku nároku na příspěvek. V období roku 2012 bylo dosaženo vůči stanovené minimální účinnosti užití energie pouze 25,48 %. Žalovaný neshledal žádné liberační důvody, které by vedly ke zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně či k jeho změně. V případě žalobkyně prokazatelně došlo k relevantnímu porušení zákona o cenách, na které nelze pohlížet jako na technické či organizační pochybení. Správní orgán prvního stupně při stanovení výše sankce zohlednil všechny skutečnosti a důkazy a uloženou sankci lze považovat za přiměřenou. Správní orgán prvního stupně zajistil dostatek důkazů k úplnému objasnění věci a prokázal, že žalobce naplnil skutkovou podstatu správního deliktu.

III. Žaloba

8. Žalobkyně v žalobě uvedla, že s napadeným rozhodnutím zásadně nesouhlasí, přičemž svou žalobu rozčlenila na sedm žalobních námitek, v žalobě označených jako (i) až (vii), resp. „A.“ až „G.“.

9. V první žalobní námitce žalobkyně vyjádřila názor, že od dohodnuté politiky EU na podporu vysokoúčinné kogenerace se není možné odchýlit. Všechny relevantní právní předpisy musí být v souladu s příslušnými předpisy unijního práva. Česká republika byla povinna do svých právních předpisů implementovat směrnici č. 2004/8/ES a závěry rozhodnutí Komise č. 2008/952/ES. Podle názoru žalobkyně tomu tak však v daném případě nebylo. Kritérium minimální účinnosti užití energie v citované směrnici výslovně uvedeno není. Žalobkyně připomněla, že každý správní orgán musí dbát na to, aby postupoval v souladu s právem EU a neaplikoval závadný předpis. V případě opomenutí či špatné transpozice je směrnicím přiznáván přímý účinek. Byť směrnice č. 2004/8/ES ponechává částečnou svobodu při provádění mechanismů na podporu KVVET, obsahuje zároveň obecné principy a zásady, které jsou vymezeny dostatečně jasně a od nichž není možné se odchýlit. Přímý účinek obecných právních zásad navíc není v právu EU neznámou věcí.

10. V druhém okruhu žalobních námitek žalobkyně tvrdila, že elektřina nevyrobená v souvislosti s užitečným teplem má být na základě příslušných předpisů unijního práva při hodnocení vyloučena. Při hodnocení minimální účinnosti užití energie má být posuzována pouze ta část procesu, kde dochází k souběžné KVVET. V rámci aplikace tohoto postupu na

zařízení žalobkyně by při hodnocení minimální účinnosti užití energie měly být v souladu s pokyny stanovenými rozhodnutím Komise č. 2008/952/ES brány v potaz vstupy a výstupy pouze pro tzv. protitlakou část turbíny. Žalobkyně popsala postup výpočtu účinnosti energie v části zařízení, kde probíhá KVET, přičemž konstatovala, že v jejím případě vychází účinnost užití energie v kombinovaném procesu v roce 2012 na cca 73,8 %. I v případě, že má být hodnoceno jak dosažení úspory primární energie ve výši minimálně 10 %, tak dodržení minimální účinnosti užití energie, je třeba, aby úřední postup byl v souladu nejen s příslušnými vnitrostátními předpisy, ale také s unijním právem. Jiný než žalobcem popsaný postup vyhodnocení účinnosti užití energie ostatně ani není možný, neboť jinak by v konečném důsledku docházelo k diskriminaci technologie kondenzačních odběrových turbín, což mj. v rozporu s čl. 9 odst. 1 písm. b) a d) směrnice č. 2004/8/ES. Žalobkyně nesouhlasila s názorem, že virtuální dělení soustrojí se týká pouze kritéria úspory primární energie a že rozhodnutí Komise č. 2008/952/ES se na kritérium minimální účinnosti užití energie nepoužije. Citované rozhodnutí totiž jasně určuje, že stanovený postup je relevantní pro určení účinnosti procesu KVET, mimo jiné (tedy nejen) při výpočtu úspor primární energie.

11. V třetí žalobní námitce vyjádřila žalobkyně přesvědčení, že při aplikaci postupu prosazovaného správními orgány pro výpočet minimální účinnosti užití energie bude v České republice nemožné nalézt zařízení, které toto dodatečné kritérium dokáže stabilně v průběhu celého roku plnit.

12. Ve čtvrté žalobní námitce žalobkyně tvrdila, že příslušné právní předpisy České republiky jsou nejasné. V takovém případě je třeba, aby orgán veřejné moci volil výklad, který je pro žalobce nejpriznivější. Ve vyhlášce č. 344/2009 Sb. se výpočtem stanovícím účinnost procesu kombinované výroby (jako kritéria pro stanovení množství elektřiny z vysoce účinné kombinované výroby s nárokem na příspěvek) zabývá odst. 1 přílohy č. 4, která odkazuje na odst. 3 nebo na odst. 16 (nikoli tedy na oba – postup podle obou uvedených odstavců není vyhláškou vyžadován). Názor, že energetický zákon má vyšší právní sílu než vyhláška č. 344/2009 Sb., a proto měla žalobkyně splnit obě kritéria požadovaná § 32 odst. 2 písm. c) a d) energetickým zákonem, nelze považovat za správný. Nebere totiž v potaz, že vyhláška č. 344/2009 Sb. byla vydána jako prováděcí předpis právě k § 32 energetického zákona, které by bez stanovení způsobu, jakým má být aplikováno, nebylo možné v praxi vůbec použít. Pokud tedy prováděcí předpis, jehož účelem je detailní určení postupu v praxi, vymezuje tento postup konkrétním způsobem, nelze bez dalšího odkázat zpět na zákon, který je bez prováděcího předpisu pro praxi nedostatečný. V daném případě, kdy se rozhoduje na základě nejasné právní úpravy, je třeba volit výklad, který je pro adresáta právní normy příznivější. Žalobkyně v této souvislosti podotkla, že právní úprava vykazuje značnou nejednotnost v používané terminologii. V § 32 odst. 2 písm. d) energetického zákona je stanovena podmínka dodržení minimální účinnosti užití energie. V souvislosti s procesem KVET by v rámci hodnocení účinnosti užití energie mělo být zkoumáno, jak se zhodnotí energie v primárním palivu pro výrobu obou energií (tj. elektrické i tepelné). Správní orgány však v rámci kontroly zkoumaly účinnost výroby elektřiny v parním turbosoustrojí, což je z podstaty otázka jiná. Účinnost užití energie a účinnost výroby elektřiny jsou však odlišné pojmy. Výpočet provedený v rámci kontroly a zachycený v protokolu tak neodpovídá požadavku § 32 odst. 2 písm. d) energetického zákona. Dle názoru žalobkyně bylo z její strany vynaloženo veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby řádně a správně ustanovení příslušných právních předpisů vyložil a zabránil všem eventuálním porušením právní povinnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

13. Žalobkyně v páté žalobní námitce vyjádřila názor, že se na ni vyhláška č. 349/2010 Sb. nevztahuje, neboť se dle svého § 7 odst. 1 vztahuje pouze na „nově zřizovaná zařízení“. Za použití jazykového výkladu je možné konstatovat, že takovými zařízeními jsou ta zařízení, která byla zřízena po nabytí účinnosti citované vyhlášky. Na zařízení žalobkyně se tak citovaná vyhláška nevztahuje a správní orgány podle ní nemohly postupovat. Správní orgány uvedly, že vyhlášku č. 344/2009 Sb. použily na základě odkazu pod čarou nacházejícího se v cenovém rozhodnutí č. 7/2011. Dle ustálené judikatury Ústavního soudu jsou však poznámky pod čarou pouhou legislativní pomůckou, nikoli závazným pravidlem pro výklad právního předpisu a stanovení pravidel chování.

14. Šestou žalobní námitkou vyjádřila žalobkyně přesvědčení, že relevantní právní úprava zakládá nerovné postavení subjektů a vede tak k porušení ústavní zásady rovnosti před zákonem. Ustanovení § 2 odst. 3 vyhlášky č. 344/2009 Sb. totiž dělí vlastníky a provozovatele zařízení do dvou skupin – na ty, kteří mohou postupovat podle č. 3 přílohy citované vyhlášky, a na ty, kteří podle ní postupovat nemohou. Druhé jmenované skupině je dána možnost obrátit se na ministerstvo, přičemž tato skupina není povinná splnit obě kritéria stanovená § 32 odst. 2 písm. c) a d) energetického zákona. To ve svém důsledku vede k porušení zásady rovnosti před zákonem a zakládá nerovné postavení subjektů. Pokud by měla být důsledně aplikována argumentace užitá správními orgány, tedy že energetický zákon má vyšší právní sílu než vyhláška č. 344/2009 Sb., pak by neměla být možná ani aplikace § 2 odst. 3 vyhlášky č. 344/2009 Sb., neboť to se od požadavku splnění obou kritérií odchyluje také. Správní orgán prvního stupně přistupuje k § 2 odst. 3 vyhlášky č. 344/2009 Sb. odlišně a jeho závěry jsou vnitřně rozporné, neboť v jednom případě zúžení počtu kritérií připouští a ve druhém nikoli. Dle judikatury Ústavního soudu musí zákonodárce dbát na to, aby zvýhodňující přístup byl založen na objektivních a rozumných důvodech a aby mezi tímto cílem a prostředky k jeho dosažení (právní výhody) existoval vztah přiměřenosti.

15. V sedmé žalobní námitce vyjádřila žalobkyně názor, že řízení o uložení pokuty nebylo zahájeno včas, neboť kontrola byla u žalobce provedena dne 30. 5. 2013, avšak oznámení o zahájení správního řízení žalobkyně obdržela až dne 1. 7. 2014. Dle § 95 odst. 4 energetického zákona lze řízení o uložení pokuty zahájit do jednoho roku ode dne, kdy se správní orgán o porušení povinnosti dozvěděl. Žalobkyně s odkazem na § 93 energetického zákona namítla, že správní orgány nejsou na základě zákonných ustanovení nadány působností kontrolovat dodržování energetického zákona a ukládat za jeho porušení pokuty, což *de facto* činí.

16. Žalobkyně závěrem žaloby poukázala na podrobnosti o právě realizovaném projektu celkové obnovy teplárny, který je zaměřen na zvýšení účinnosti KVET a snížení ztrát při výrobě a distribuci tepla. Uvedla, že v rámci tohoto projektu investuje značné finanční prostředky do moderních technologií KVET. Má za to, že správní orgány měly přihlédnout i k této činnosti a zohlednit ji při přijetí svého rozhodnutí, a to v souladu s principy dobré správy a se základními zásadami činnosti správních orgánů ve smyslu § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyně vyjádřila pochybnosti, zda veřejný zájem skutečně spočívá v uložení sankce za situace, kdy relevantní právní úprava vykazuje zásadní legislativně-technické nedostatky. Dle názoru žalobkyně je v dané věci důležitější zvážit ekologické a koneckonců i ekonomické aspekty věci než pokutovat soukromoprávní subjekt za čerpání příspěvku nabytého v dobré víře.

17. Žalobkyně navrhla, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí a rozhodnutí o pokutě zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ, že by Městský soud v Praze důvody pro tento postup neshledal, žalobkyně navrhla, aby soud podle § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), změnil napadené rozhodnutí tak, že se od uložení pokuty upouští anebo se její výše snižuje.

IV. Obsah podání uplatněných v soudním řízení

18. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí. Má za to, že žalobkyně naplnila materiální i formální stránku skutkové podstaty správního deliktu. Správní orgány prokázaly, že žalobkyně nedodržela věcnou podmínku podle cenového rozhodnutí č. 7/2011 a v rozporu s ní obdržela od provozovatele distribuční soustavy částku, kterou je nutno chápat jako nepřiměřený majetkový prospěch. Žalovaný uvedl, že se podrobně se zjištěným skutkovým stavem vypořádal v napadeném rozhodnutí. S otázkami nesplnění podmínek pro dosažení minimální účinnosti výroby elektrické energie a tím i nesplněním podmínek pro přiznání podpory z vysokoúčinné KVEP se vypořádal správní orgán prvního stupně v rozhodnutí o pokutě. Žalovaný tak navrhl, aby Městský soud v Praze žalobu zamítl.

19. Žalobkyně ve vyjádření ze dne 22. 6. 2015 doplnila žalobní argumentaci o odborný názor, který potvrzuje její stanovisko. K tomuto podání přiložila kopii článku Ing. Josefa Karafiáta publikovaný v časopisu *3T – Teplo, technika, teplárenství*, který se zabývá určením množství nekogenerační výroby elektřiny a tomu odpovídajícího množství tepla v palivu.

20. Soud žalovaného výzvou ze dne 9. 8. 2017 vyzval k doplnění vyjádření, zejména ve vztahu k žalobní námitce prekluze práva zahájit správní řízení. V reakci na to žalovaný konstatoval, že v protokolu o kontrole ze dne 4. 12. 2013 je uvedeno datum 30. 5. 2013 jako datum zahájení kontroly, nikoli jako datum provedení kontroly. Žalovaný v období od 30. 5. 2013 do 27. 2. 2014 nerealizoval kontrolu energetického zákona, nýbrž kontrolu dodržování zákona o cenách. V uvedené souvislosti je rozhodující, že v době zahájení a vedení správního řízení v souladu s § 17 odst. 3 zákona o cenách činila subjektivní lhůta pro zahájení správního řízení tři roky. I kdyby byl za krajní okamžik, kdy se žalovaný dozvěděl o porušení cenového právního předpisu, považován den 30. 5. 2013, tedy den zahájení kontroly, došlo dne 1. 7. 2014 k zahájení správního řízení v souladu se zákonem o cenách. Postup žalovaného se odehrál především v režimu zákona o cenách, které mají ve vztahu k energetickému zákonu povahu *lex specialis*. Žalovaný odkázal i na judikaturu správních soudů, která dle jeho názoru potvrzuje správnost jeho postupu.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodl přitom bez jednání, za podmínek daných § 51 odst. 1 věta první s. ř. s.

22. Žaloba není důvodná.

23. Z hlediska logiky uplatněných žalobních bodů považuje soud za vhodné nejprve vypořádat námitku, že řízení o uložení pokuty nebylo zahájeno včas. Pokud by soud

shledal, že správní řízení bylo zahájeno až po uplynutí stanovené lhůty, která je svou povahou prekluzivní, bylo by uložení pokuty nezákonné bez dalšího a bylo by nadbytečné zabývat se dalšími tvrzenými důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Správní soudy nadto v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přihlíží k prekluzi práva z úřední povinnosti, tedy i v případech, že žalobce takovou námitku v žalobě neuplatnil (srov. např. nálezn Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. II. ÚS 1464/2007). Žalobkyně námitku prekluze práva zahájit správní řízení opřela o § 95 odst. 4 energetického zákona, které zní: *Řízení o uložení pokuty lze zahájit do jednoho roku ode dne, kdy se územní inspektorát o porušení povinnosti dozvěděl, nejpozději však do dvou let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo. Pokutu nelze uložit, uplynuly-li od porušení tři roky.*

24. Soud však má na rozdíl od žalobkyně za to, že citované ustanovení § 95 odst. 4 energetického zákona na věc žalobkyně nedopadá, neboť v dané věci je třeba aplikovat § 17 odst. 3 zákona o cenách. Soud připomíná, že pokuta byla žalobkyni uložena nikoli za porušení povinnosti stanovené energetickým zákonem, ale za porušení zákona o cenách, konkrétně za jednání popsané v § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách. Při posuzování otázek spojených s případným zánikem práva státu uložit pokutu za správní delikt je tak nutné primárně vycházet ze zákona o cenách. Soud v tomto směru poukazuje např. na rozsudek ze dne 5. 2. 2004, č. j. 7 A 4/2001 – 72, publ. pod č. 190/2004 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud v obdobné věci (konkrétně v případě pokuty uložené Státní energetickou inspekcí za nedodržování cenových předpisů v energetice) odvozoval běh lhůt k uložení pokuty právě z § 17 zákona o cenách. Soud dále uvádí, že podle § 93 odst. 1 písm. c) energetického zákona „[s]tátní energetická inspekce kontroluje na (...) dodržování zákona o cenách v rozsahu podle zákona o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen.“ Citované ustanovení odkazuje na zákon č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 265/1991 Sb.“), podle jehož § 3 odst. 3 platí: *Státní energetická inspekce provádí kontrolu dodržování cenových předpisů v oblasti podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů.* Podle § 3 odst. 4 zákona č. 265/1991 Sb. platí: *Státní energetická inspekce ukládá za porušení cenových předpisů v oblasti podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů pokuty podle zvláštního právního předpisu.* Tímto zvláštním předpisem je právě zákon o cenách (viz poznámka pod čarou na konci § 3 odst. 4 zákona č. 265/1991 Sb., která odkazuje přímo na § 17 zákona o cenách).

25. Z výše uvedeného lze dovodit, že § 95 odst. 4 energetického zákona se v dané věci nepoužije, neboť pro postup při ukládání pokut za správní delikty spočívající v porušení cenových předpisů v oblasti podpory KVET je nutné aplikovat speciální právní úpravu uvedenou v § 17 zákona o cenách. K tomu soud podotýká, že i energetický zákon v původním znění zřetelně rozlišoval působnost Státní energetické inspekce při kontrole dodržování energetického zákona a při kontrolování zákona o cenách, přičemž v druhém zmiňovaném případě odkazoval na speciální zákon č. 265/1991 Sb. (srov. § 93 odst. 1 energetického zákona, ve znění účinném do 17. 8. 2011). Ustanovení § 93 energetického zákona, které se týkalo působnosti Státní energetické inspekce, bylo poté několikrát novelizováno, přičemž rozsah v něm výslovně označených zákonů se měnil (např. ve znění účinném do 29. 5. 2012 v něm nebyl uveden ani energetický zákon ani zákon o cenách; zákon o cenách byl přitom do § 93 energetického zákona doplněn právě v souvislosti s přijetím zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů), zatímco obsah ustanovení stanovujícího běh lhůt při ukládání pokut (ve smyslu §

95 odst. 4 energetického zákona, v rozhodném znění) zůstal těmito změnami prakticky nedotčen. I z toho lze dovodit, že účelem § 95 odst. 4 energetického zákona není stanovit pravidlo aplikovatelné pro jakýkoli postup Státní energetické inspekce (tj. pro kontrolu dodržování jakéhokoli zákona uvedeného v § 93 energetického zákona), naopak je vždy třeba postupovat podle obecných pravidel pro výklad právních norem a aplikovat speciální úpravu, existuje-li.

26. Soud tedy dospěl k závěru, že v dané věci je třeba aplikovat § 17 odst. 3 zákona o cenách, který zní: *Odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezažájl řízení do 3 let ode dne, kdy se o porušení cenových předpisů cenový kontrolní orgán dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.* V dané věci byl žalobce sankcionován za protiprávní jednání spáchané za období roku 2012. Napadené rozhodnutí přitom bylo žalobkyni doručeno dne 20. 11. 2014 (srov. doručenkou založenou ve správním spisu), tedy za necelé dva roky po ukončení protiprávního jednání, za které byla žalobkyně postižena. Již z toho je zřejmé, že nemohla uplynout ani tříletá subjektivní ani pětiletá objektivní lhůta stanovená pro zánik odpovědnosti za správní delikt ve smyslu § 17 odst. 3 zákona o cenách. Z výše popsanych důvodů je třeba odmítnout i námitku žalobkyně, že správní orgány nebyly oprávněny kontrolovat dodržování energetického zákona a ukládat za jeho porušení pokuty. K tomu soud připomíná, že žalobkyně byla postižena za porušení zákona o cenách a působnost správních orgánů v této oblasti je dána již výslovným zněním shora citovaných ustanovení (konkrétně § 3 odst. 3 a 4 zákona č. 265/1991 Sb., § 93 odst. 1 energetického zákona, ve znění do 31. 12. 2015 atd.). Působnost Státní energetické inspekce v oblasti energetiky ostatně vyplývá již z jejího názvu; na tom nemůže nic změnit ani výše zmíněná nedůslednost zákonodárce při stanovení rozsahu její působnosti v § 93 odst. 1 energetického zákona a při následných novelizacích citovaného ustanovení.

27. V dalších žalobních námitkách žalobkyně rozporovala především právní závěry správních orgánů, naopak skutková zjištění správních orgánů nezpochybnila. Soud tedy ze správního spisu rekapituluje tyto nesporné závěry tak, že žalobce provozuje teplárnu, ve které jsou instalovány tři parní kotle K1-K3 se součtovým tepelným výkonem 158,1 MW, hlavním palivem je hnědé uhlí s možností spoluspalování biomasy. Pára z uhelných kotlů je vedena do společné sběrnice a odtud parovodem k parnímu turbogenerátoru (rok výroby soustrojí 1998) a k redukčním stanicím. Žalobkyně je držitelkou osvědčení č. 232/2005 o původu elektřiny z KVET. Na základě předložených měsíčních výkazů o výrobě elektřiny ze zdrojů s KVET žalobkyně uplatňovala celoroční příspěvek za kontrolované období roku 2012 ve výši 45 Kč/MWh. Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí o pokutě konstatoval, že podle přílohy č. 3 vyhlášky č. 344/2009 Sb. je v případě žalobkyně, vyrábějící teplo a elektřinu na kondenzačním odběrovém turbosoustrojí, za elektřinu z kombinovaného procesu výroby elektřiny a tepla s vysokou účinností považována celková výroba elektrické energie měřená na výstupu (svorkách) hlavních generátorů elektřiny, pokud roční nebo měsíční prahová hodnota účinnosti dosáhne minimálně 80 %. Žalobkyně však kritérium minimální účinnosti výroby elektrické energie nesplnila, čímž dle názoru správního orgánu prvního stupně nedošlo k naplnění podmínek pro přiznání podpory z KVET podle cenového rozhodnutí č. 7/2011.

28. Před samotným vypořádáním zbývajících žalobních námitek považuje soud za nutné zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou. Obsah, rozsah a kvalita žaloby tak předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Úlohou

žalobce je v žalobě uvést jím spatřované skutkové či právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí [srov. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] a vymezit tak rozsah soudního přezkumu. V daném případě je napadeným rozhodnutím správní rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl o odvolání proti rozhodnutí o pokutě. Žalobkyně však podstatný text žaloby doslova přejala z obsahu odvolání, případně pouze upravil terminologii použitou v odvolání tak, aby lépe odpovídala následnému soudnímu řízení (tj. např. namísto pojmu „účastník“ v odvolání používá v žalobě pojem „žalobce“ atd.). K tomu srov. např. již první žalobní námitku označenou jako „A. *K zavedení dodatečného kritéria minimální účinnosti užití energie*“, která obsahově odpovídá shodně označené odvolací námitce; žalobní námitka „B.“ odpovídá odvolací námitce „B.“, většinu argumentů uvedených v žalobních bodech „E.“ a „F.“ již žalobkyně doslova uvedla v bodech „D.“ a „E.“ odvolání atp. Žalobkyni samozřejmě nic nebrání zopakovat odvolací námitky v případech, kdy je žalovaný dostatečně nevypořádal, popřípadě není-li žalobkyně se skutkovým či právním posouzením těchto námitek spokojena, vždy by však mělo být z obsahu žaloby jednoznačně patrné, které konkrétní závěry žalovaného pokládá za nedostatečné, nezákonné či nesprávné. V nyní posuzované žalobě tak žalobkyně měla namísto opakování argumentů již uplatněných ve správním řízení předložit spíše oponenturu napadeného rozhodnutí a vymezit se proti způsobu, jakým žalovaný vypořádal odvolací námitky, resp. uvést, v čem konkrétně podle jejího názoru žalovaný pochybil. Neobsahuje-li žaloba takovou argumentaci, může se soud zabývat posouzením zákonnosti napadeného rozhodnutí jen v rovině obecné. V opačném případě by totiž popřel dispoziční zásadu a namísto žalobkyně by v podstatě domýšlel, v čem konkrétně je napadené rozhodnutí nesprávné. Žalobní argumentaci, která doslova či pouze s nepodstatnými úpravami kopíruje text odvolání, je tedy v tomto smyslu možné vnímat toliko jako námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí (obdobně srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2017, č. j. 3 Azs 169/2016 – 46).

29. Nejprve považuje soud za vhodné vyjádřit se k námitkám „nejasnosti“ relevantní právní úpravy. Účastníci řízení se shodují v tom, že z hlediska vnitrostátní zákonné úpravy je třeba vycházet z § 32 energetického zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (nadepsaného: „Kombinovaná výroba elektřiny a tepla a výroba elektřiny z druhotných energetických zdrojů“), podle něhož platí:

Za elektřinu z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla se považuje elektřina,

a) která je vyrobena ve společném procesu spojeném s dodávkou užitečného tepla,

b) která je vyrobena v zařízení, na které ministerstvo vydalo osvědčení o původu elektřiny z kombinované výroby elektřiny a tepla,

c) při jejíž výrobě se dosahuje poměrné úspory vstupního paliva, potřebného na výrobu této elektřiny, vyhodnocované měsíčně ve výši nejméně 10 %; tento požadavek se vztahuje pouze na zdroj s instalovaným elektrickým výkonem vyšším než 1 MW a

d) která splňuje požadavky měsíčně vyhodnocované minimální účinnosti užití energie.

Ustanovení § 32 odst. 2 energetického zákona, v citovaném znění, bylo do energetického zákona implementováno zákonem č. 158/2009 Sb. Dle důvodové zprávy k citovanému zákonu (dostupné na www.psp.cz) „[u]stanovení § 32 precizuje požadavky a pravidla uvedená ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/8/ES o prosazování kombinované výroby

elektriny a tepla založené na poptávce po užitečném teple na vnitřním energetickém trhu. (...) V platnosti zůstává princip, že elektrina z vysokoúčinné kombinované výroby elektriny a tepla je finančně podporována příspěvkem k ceně elektriny a je vyrobena ve společném procesu, je spojena s dodávkou užitečného tepla, je vyrobena v zařízení, na něž Ministerstvo průmyslu a obchodu vydává osvědčení o původu elektriny, a při její výrobě se dosahuje úspory ve výši 10 % vstupního paliva. Zdroje o instalovaném elektrickém výkonu vyšším než 1 MW nemusí tuto úsporu prokazovat. Energie s nárokem na příspěvek musí dále splňovat požadavek minimální účinnosti užití energie podle prováděcího právního předpisu k zákonu č. 406/2000 Sb.“

30. Na konci § 32 odst. 2 písm. d) energetického zákona je uvedena poznámka pod čarou ad 6), jež odkazuje na vyhlášku č. 150/2001 Sb. Vyhláška č. 150/2001 Sb. byla zrušena a nahrazena vyhláškou č. 349/2010 Sb. (srov. § 8 bod 1 vyhlášky č. 349/2010 Sb.). Vyhláška č. 349/2010 Sb. byla účinná od 8. 12. 2010 do 1. 1. 2013, tedy i v nyní posuzovaném období. Podle § 4 vyhlášky č. 349/2010 Sb. platí: *Veškerá zařízení pro kombinovanou výrobu elektriny a tepla musí splňovat parametry vysokoúčinné kombinované výroby elektriny a tepla stanovené vyhláškou č. 344/2009 Sb., o podrobnostech způsobu určení elektriny z vysokoúčinné kombinované výroby elektriny a tepla založené na poptávce po užitečném teple a určení elektriny z druhotných energetických zdrojů.* Na základě toho je v dané věci třeba aplikovat vyhlášku č. 344/2009 Sb. (k tomu ostatně srov. již úvodní větu citované vyhlášky, která stanoví, že citovaná vyhláška byla vydána k provedení § 32 energetického zákona).

31. Vyhláška č. 344/2009 Sb. zavádí v § 1 písm. a) pro vysokoúčinnou kombinovanou výrobu elektriny a tepla legislativní zkratku „kombinovaná výroba“. Podle § 2 odst. 3 vyhlášky č. 344/2009 Sb. (které již s ohledem na svůj nadpis stanoví způsob určení množství elektriny z KVET) platí (zvýrazněno soudem): *Množství elektriny z kombinované výroby, na které je poskytován příspěvek k ceně elektriny, se za uplynulý kalendářní rok nebo jeho část stanoví na základě měření svorkové výroby na výstupu z generátoru, poměru elektriny a tepelné energie způsobem uvedeným v příloze č. 3 k této vyhlášce. Nelze-li množství elektriny stanovit způsobem uvedeným v příloze č. 3 k této vyhlášce, může vlastník zařízení nebo jeho provozovatel postupovat jiným způsobem odsouhlaseným ministerstvem za těchto předpokladů:*

a) při kombinované výrobě je oproti oddělené výrobě elektriny a tepla dosaženo měsíční nebo roční 10 % úspory primární energie, která se vypočte způsobem uvedeným v příloze č. 4 k této vyhlášce; tento požadavek se vztahuje pouze na zdroj s instalovaným elektrickým výkonem vyšším než 1 MW, nebo

b) při dosažení měsíční nebo roční minimální účinnosti výroby energie stanovené podle přílohy č. 4 k této vyhlášce.

32. Z výše uvedené relevantní vnitrostátní právní úpravy dle názoru soudu vyplývá, že za elektrinu z vysokoúčinné KVET lze považovat elektrinu, která splňuje čtyři podmínky uvedené v § 32 odst. 2 energetického zákona. Již z gramatického znění citovaného ustanovení lze dovodit, že tyto podmínky musí být splněny kumulativně [srov. jednoznačné rozčlenění ustanovení § 32 odst. 2 na čtyři samostatná písmena, použití spojky „a“ na konci § 32 odst. 2 písm. c) energetického zákona atd.]. K tomu soud podotýká, že i důvodová zpráva k č. 158/2009 Sb. explicitně hovoří o tom, že energie s nárokem na příspěvek musí (krom úspory ve výši 10 % vstupního paliva) splňovat i požadavek minimální účinnosti užití energie. Znění energetického zákona pak plně odpovídá vyhláška č. 344/2009 Sb. Z § 2 odst. 3 citované vyhlášky je patrné, že množství vysokoúčinné

elektřiny z KVET je třeba primárně stanovit způsobem uvedeným v příloze č. 3 citované vyhlášky. Teprve není-li takový postup možný, pak je třeba aplikovat přílohu č. 4 citované vyhlášky. Právě tuto okolnost žalobkyně přehlíží, když tvrzenou nejasnost v právní úpravě dovozuje právě na základě odst. 1 přílohy č. 4 citované vyhlášky. Příloha č. 4 citované vyhlášky se však v dané věci neuplatní, ostatně ani sama žalobkyně netvrdila, že by postupovala jiným způsobem schváleným ministerstvem (tj. Ministerstvem průmyslu a obchodu), a žádné takové okolnosti nevyplynuly ani ze správního spisu. Žalobkyně rovněž netvrdila, že by v dané věci nebylo objektivně možné postupovat podle přílohy č. 3 citované vyhlášky, která uvádí podrobný postup pro výpočet elektřiny z vysoce účinné KVET. Soud tedy nemůže žalobci přisvědčit v tom, že by mezi § 32 odst. 2 energetického zákona a prováděcí vyhláškou č. 344/2009 Sb. byl dán rozpor, resp. že by nebylo možné § 32 odst. 2 energetického zákona v dané věci aplikovat.

33. Soud tedy konstatuje, že příslušné vnitrostátní právní předpisy lze interpretovat jednoznačně. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani žalobcem tvrzená nejednotnost v používané terminologii. Je sice pravda, že § 32 energetického zákona i vyhláška č. 150/2001 Sb. hovoří o účinnosti „užití energie“, zatímco vyhláška č. 344/2009 Sb. se týká vysokoúčinné „výroby energie“. Tato terminologická odlišnost však nemá v dané věci jakýkoli normativní význam, neboť i v obecném smyslu je možné chápat výrobu energie jako zvláštní případ užití energie. To je ostatně patrné i z nadpisu § 3 vyhlášky č. 349/2010 Sb., který hovoří o „minimální účinnosti užití energie při výrobě elektřiny“. Energetický zákon dopadá na širší okruh právních vztahů a užívá obecnější pojem „užití energie“, zatímco vyhláška č. 344/2009 Sb. již uvádí podrobnou, technicky zaměřenou úpravu určení způsobu určení elektřiny z vysokoúčinné KVET a užívá užší pojem „výroba energie“. Použití jazykově odlišných, avšak obsahově shodných pojmů je v daném případě zcela logické a nelze z něho dovozovat žalobcem tvrzenou „nejasnost“ právní úpravy. Jakkoli tedy soud žalobci přisvědčuje v tom, že zásada *in dubio pro mitius* skutečně představuje jednu ze základních zásad správního (a potažmo celého veřejného) práva, je třeba zároveň zdůraznit, že tento princip nelze vykládat natolik široce, že by jakoukoli odlišnou interpretaci právní normy podanou účastníkem řízení měly správní orgány zohlednit jakožto dvojí možný výklad. Víceznačnosti právních norem musí dosáhnout obecně přijatelné míry a musí jít o rovnocenný konkurenční výklad práva, ne pouze o výklad obtížně obhajitelný; v takové situaci aplikace zásady *in dubio pro mitius* nepřipadá v úvahu. Výklad předestřený žalobcem z výše uvedených důvodů nelze považovat za rovnocenný výklad s výkladem poskytnutým správními orgány. Soud tedy v postupu správních orgánů porušení zásady *in dubio pro mitius* neshledal.

34. K námitce porušení zásady rovnosti před zákonem ve vztahu k § 2 odst. 3 vyhlášky č. 344/2009 Sb. (srov. šestý žalobní bod označený písmenem „F.“) soud poukazuje např. na náleze Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 42/04, kde Ústavní soud konstatoval, že „*ne každé nerovné zacházení s různými subjekty lze kvalifikovat jako porušení principu rovnosti, tedy jako protiprávní diskriminaci jedněch subjektů ve srovnání se subjekty jinými. Aby k porušení tohoto principu došlo, musí být splněno několik podmínek: s různými subjekty, které se nacházejí ve stejné nebo srovnatelné situaci, se zachází rozdílným způsobem, aniž by existovaly objektivní a rozumné důvody pro uplatněný rozdílný přístup.*“ Postup podle přílohy č. 4 vyhlášky č. 344/2009 Sb. je v souladu s § 2 odst. 3 citované vyhlášky vázán na nemožnost stanovení množství elektřiny z vysokoúčinné KVET podle přílohy č. 3 citované vyhlášky, přičemž tato nemožnost je dána objektivními technickými parametry. Citované ustanovení tedy nevytváří žádnou kategorii subjektů, s nimiž by bylo nakládáno

odlišně z neobjektivních či nerozumných důvodů. Dále je možné konstatovat, že alternativní postup při stanovení množství elektřiny z KVET je vázán na souhlas příslušného orgánu veřejné moci (Ministerstva průmyslu a obchodu). Pouze na základě příslušné právní úpravy tedy nelze dovodit, že by byl tento alternativní postup jakkoli zvýhodňující, neboť takové zvýhodnění by mohlo nastat až v případě odsouhlasení konkrétního postupu ministerstvem. Žalobkyně přitom nepoukázala ani na jeden konkrétní případ, v němž by bylo jinému subjektu umožněno „preferenční zacházení“. S ohledem na to, že příloha č. 4 vyhlášky č. 344/2009 Sb. se v dané věci nepoužije a žalobkyně nepoukázala ani na jediný konkrétní případ její aplikace (a tedy ani na jediný konkrétní případ „zúžení kritérií“ daných energetickým zákonem), je v dané věci nadbytečné zabývat se tím, zda je tato příloha v souladu s § 32 odst. 2 energetického zákona.

35. Pokud žalobkyně v páté žalobní námitce (označené písmenem „E.“) žalovanému vytkla, že ustanovení vyhlášky č. 349/2010 Sb. se na jeho zařízení nevztahují, pak soud předně poukazuje na to, že v dané věci relevantní postup pro výpočet množství elektřiny z KVET přímo stanovila vyhláška č. 344/2009 Sb., nikoli vyhláška č. 349/2010 Sb. Vyhláška č. 344/2009 Sb. se pak na případ žalobkyně nepochybně vztahuje, což lze dovodit i bez aplikace vyhlášky č. 349/2010 Sb. (srov. již úvodní větu vyhlášky č. 344/2009 Sb., podle níž byla citovaná vyhláška vydána k provedení § 32 energetického zákona). Vyhláška č. 344/2009 Sb. je v souvislosti s výrobou elektřiny z KVET konkrétně zmiňována i v bodu (2.2) cenového rozhodnutí č. 7/2011. Pokud žalobkyně s poukazem na náleznost Ústavního soudu ze dne 30. 11. 1995, sp. zn. II. ÚS 485/98, namítala, že poznámka pod čarou nemůže být závazným pravidlem pro výklad právního předpisu, pak je třeba především konstatovat, že Ústavní soud se zabýval používáním poznámek pod čarou ve formě *textu*, nikoli ve formě odkazu na konkrétní právní předpis, jak je uvedeno v bodu (2.2) cenového rozhodnutí č. 7/2011. Ústavní soud v této souvislosti uvedl, že vzniknou-li v důsledku použití poznámek pod čarou výkladové problémy, je nutno je řešit tak, že rozhodující je vlastní pravidlo chování, nikoli to, co je stanoveno v poznámce pod čarou. V dané věci však žádné výkladové problémy nevystaly, neboť bod (2.2) cenového rozhodnutí č. 7/2011 zmiňuje „zvláštní právní předpis“ (určující množství elektřiny vyrobené z KVET), a ten je pak jednoznačně specifikován v poznámce pod čarou jako obsahově odpovídající vyhláška č. 344/2009 Sb.

36. S ohledem na shora uvedené je nepochybné, že i kdyby se vyhláška č. 349/2010 Sb. na případ žalobkyně nevztahovala, rozhodná právní úprava daná vyhláškou č. 344/2009 Sb. na věc žalobkyně nepochybně dopadá. Soud nadto podotýká, že žalobkyně svou argumentaci o nepoužití vyhlášky č. 349/2010 Sb. opírá o § 7 odst. 1 citované vyhlášky ve znění: *Tato vyhláška se vztahuje na nově zřizovaná zařízení pro výrobu elektřiny nebo tepelné energie a na zařízení pro výrobu elektřiny nebo tepelné energie, u nichž se provádí změna dokončených staveb (dále jen „rekonstrukce zařízení“).* Žalobkyně přitom měla za to, že její zařízení nelze považovat za „nově zřizované zařízení“. Ovšem přehlédla, že § 7 citované vyhlášky je výslovně označen jako „přechodné ustanovení“. Obecným smyslem přechodných ustanovení je především odstranit některé aplikační problémy, které mohou vznikat při konkurenci dosavadní a nové právní úpravy. Smyslem přechodných ustanovení naopak není komplexně vymezit okruh vztahů, které jsou dotčeným právním předpisem upravovány (tato materie naopak obvykle bývá upravena v úvodních ustanoveních právních předpisů, ostatně sama vyhláška č. 349/2010 Sb. obsahuje § 1 nadepsaný „Předmět úpravy“). Účelem přechodného ustanovení § 7 odst. 1 vyhlášky č. 349/2010 Sb. tedy není

vymezení taxativního výčtu zařízení, na které má citovaná vyhláška dopadat; ostatně v případě akceptace tohoto názoru by byl zcela nadbytečný § 7 odst. 2 citované vyhlášky, který naopak určuje, na která zařízení se citovaná vyhláška nevztahuje. Výklad, že by se vyhláška č. 349/2010 Sb. mohla vztahovat pouze na zařízení, u nichž se provádí rekonstrukce ve smyslu § 7 odst. 1 citované vyhlášky, lze považovat za zjevně absurdní, a tudíž i nepřijatelný. Ze všech výše uvedených důvodů tedy soud odmítá argumenty žalobkyně, že na její případ se nevztahuje vyhláška č. 349/2010 Sb. (a tím potažmo ani vyhláška č. 344/2009 Sb.).

37. Soud tedy na rozdíl od žalobkyně nedospěl k závěru, že by relevantní vnitrostátní úprava byla nejasná či že by v ní bylo možné shledat rozpory či zásadní interpretační problémy. S ohledem na logiku uplatněných žalobních bodů se soud zabýval první žalobní námitkou (námitka označená jako „A.“), v níž žalobkyně poukazovala na nesoulad relevantní vnitrostátní právní úpravy s právem Evropské unie. Tento nesoulad spatřovala žalobkyně především v tom, že směrnice č. 2004/8/ES výslovně nezavádí kritérium minimální účinnosti užití energie, přičemž v tomto ohledu odkazoval zejména na čl. 7 odst. 1 citované směrnice ve znění: *Členské státy zajistí, aby podpora pro kombinovanou výrobu tepla a elektřiny, pro existující i budoucí jednotky, byla založena na poptávce po užitečném teple a na úsporách primární energie z hlediska dostupných možností snižování poptávky po energii pomocí jiných ekonomicky proveditelných opatření nebo opatření výhodných z hlediska životního prostředí, jako jsou jiná opatření energetické účinnosti.*

38. K této námitce soud nejprve v obecné rovině uvádí, že všechny orgány členského státu Evropské unie, včetně správních orgánů, mají povinnost vykládat vnitrostátní právní předpisy v souladu se směrnicemi vydanými orgány Společenství a, v případě nesouladu vnitrostátních předpisů se směrnicí, jsou-li splněny podmínky přímého účinku směrnice, aplikovat směrnici přednostně před odlišnou úpravou danou vnitrostátními právními předpisy. Stát, který nesprávně implementoval příslušnou směrnici, nemůže činit za svoji chybu odpovědným jednotlivce. Nepřímý účinek směrnice je vymezen jako povinnost členských států vykládat vnitrostátní právo v souladu s právem Evropské unie (v podrobnostech, včetně odkazů na konkrétní rozsudky Soudního dvora Evropské unie, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2012, č. j. 8 Afs 69/2011 – 164). Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku rovněž konstatoval, že jestliže zákon stanoví konkrétní podmínky nad rámec směrnice, výkladem souladným se směrnicím nelze dospět k závěru, že tyto podmínky (resp. některé z nich) nemusí být splněny. Uvedený výklad by totiž znamenal, že vnitrostátní předpis stanoví A, ale s ohledem na směrnici by bylo třeba jej vyložit jako non-A.

39. Argumentaci, v níž se žalobkyně dovolává přímého účinku směrnice č. 2004/8/ES, pokládá soud za nesprávnou a příliš zjednodušenou. Žalobkyně ji opírá v podstatě o jediné ustanovení směrnice, které však určuje pouze obecný princip pro podporu KVET (resp. v podstatě stanoví, že podpora KVET má být založena na úsporách primární energie). Takto obecně formulovaný režim podpory KVET ovšem obecně nijak nebrání tomu, aby členské státy zavedly i další kritéria pro podporu KVET. V dané věci je navíc třeba zdůraznit, že sama směrnice č. 2004/8/ES na mnoha místech hovoří o „účinnosti“ relevantních procesů. Citovaná směrnice tak např. již ve svých úvodních definičních ustanoveních jednoznačně rozlišuje mezi „kombinovanou výrobou elektřiny a tepla“ [srov. čl. 3 písm. a)] a „vysoce účinnou kombinovanou výrobou tepla a elektřiny“ [srov. čl. 3 písm. j)]. Vysoce účinná kombinovaná výroba tepla a elektřiny pak musí splňovat speciální

kritéria stanovená v příloze III citované směrnice, která je nadepsána jako „Metodika určování účinnosti procesu kombinované výroby tepla a elektřiny“ a jejíž úvodní věta zní: *Hodnoty pro výpočet účinnosti kombinované výroby a úspor primární energie se určují na základě očekávaného nebo skutečného provozování dané jednotky za běžných provozních podmínek.* Již z výše uvedeného je patrné, že účelem směrnice č. 2004/8/ES nebylo striktně omezit podporu KVET na pouze jediné technické kritérium, a to konkrétně na kritérium úspory primární energie, jak naznačuje žalobkyně. Naopak sama směrnice č. 2004/8/ES pracuje s kritériem „účinnosti“ technických (technologických) procesů. Tento závěr je možné ilustrovat i na samotné metodice postupu pro určování účinnosti KVET ve smyslu přílohy č. III citované směrnice, podle níž je třeba zohledňovat např. „účinnost tepla“, „účinnost oddělené výroby tepla“, „elektrickou účinnost kombinované výroby“ atp. Lze tedy uzavřít, že v intencích námitek vznesených žalobkyní nelze shledat žádný nesoulad mezi právem Evropské unie a relevantní vnitrostátní právní úpravou. Žalobkyně se tedy nemůže oprávněně dovolávat přímého (ale ani nepřímého) účinku směrnice č. 2004/8/ES.

40. Soud tedy dosavadní závěry shrnuje tak, že správní orgány nijak nepochybily, když na věc aplikovaly příslušné vnitrostátní předpisy, tj. především § 32 odst. 2 energetického zákona a vyhlášku č. 344/2009 Sb. Správní orgány řádně odůvodnily, proč použily právě tyto právní předpisy, a dostatečně se vypořádaly i se souvisejícími výhradami žalobkyně (tj. s námitkou nesouladu vnitrostátní právní úpravy s evropským právem, s námitkou diskriminace atd.). Rozhodnutí správních orgánů jsou tedy v tomto ohledu srozumitelná a dostatečně odůvodněná a nelze je tak považovat za nepřezkoumatelná.

41. Soud se tak dále věnoval druhé žalobní námitce (srov. bod „B.“ žaloby), v níž žalobkyně v podstatě tvrdila, že správní orgány použité právní předpisy nesprávně aplikovaly. Žalobkyně se v tomto ohledu opírala zejména o rozhodnutí Komise č. 2008/952/ES, přičemž tvrdila, že elektřina nevyrobená v souvislosti s užitečným teplem měla být „na základě znění předpisů Společenství“ (z výpočtu) vyloučena. K tomu soud uvádí, že nedůvodnost této žalobní námítky je patrná již s ohledem na předchozí soudem vyslovený závěr, že v dané věci nelze shledat nesoulad práva Evropské unie s vnitrostátním právem. S ohledem na to nelze ani „na základě znění předpisů Společenství“ upravovat závazný postup pro určování elektřiny z vysoce účinné KVET daný vnitrostátními předpisy.

42. Soud dále připomíná, že žalobkyně takřka identickou námitku (tj. námitku odpovídající žalobnímu bodu ad „B.“) uplatnila již v odvolání proti rozhodnutí o pokutě. V žalobě tedy nepředložil ucelenou oponenturu k závěrům žalovaného vysloveným v napadeném rozhodnutí, ale pouze zopakovala argumenty, které uplatnila již v odvolání. Žalovaný přitom na tyto argumenty v napadeném rozhodnutí odpověděl, že dle vyhlášky č. 349/2010 Sb. je „účinnost“ výroby elektřiny, resp. účinnost užití energie při výrobě elektřiny v parním turbosoustrojí, jednoznačně definována jako poměr vyrobené elektřiny k energii paliva spotřebovaného v kotlích ke krytí výroby elektřiny. V dané věci byla vyčíslena účinnost přeměny tepelné energie vstupující do turbosoustrojí na energii elektrickou (účinnost výroby elektřiny na samotném turbosoustrojí) jako prvotní ukazatel splnění kritéria ve smyslu § 32 odst. 2 písm. d) energetického zákona, a to z toho důvodu, že vstupní veličiny byly přímo použitelné z tepelné bilance předložené žalobcem. Vzhledem k tomu, že takto stanovená účinnost výroby elektřiny na turbosoustrojí nedosahovala požadovaných 43 %, ale pouze 25,48 %, je zřejmé, že účinnost užití energie vyčíslená podle vyhlášky č. 349/2010 Sb., tj. poměr vyrobené elektřiny k energii paliva

vstupujícího do kotle (tedy navíc s vlivem účinnosti kotle a vlastní spotřeby a ztrát ve výrobně), bude ještě nižší (cca 18,7 %). Žalovaný měl tak za to, že dané kritérium minimální účinnost nebylo splněno, a tudíž nebyly nutné ani další výpočty (vyčlenění paliva pro výroby elektřiny a následně dopočet účinnosti). Soud dále podotýká, že žalobkyně uplatnila argumentaci obsahově shodnou se zněním žalobní námítky ad „B.“ nejen v odvolání, ale rovněž již ve svém vyjádření k zahájení správního řízení ze dne 31. 7. 2014. Správní orgán prvního stupně na tyto námítky v rozhodnutí o pokutě odpověděl, že virtuální dělení soustrojí se týká pouze kritéria úspory primární energie, jež je jediným kritériem dle směrnice č. 2004/8/ES. Druhé zákonné kritérium (minimální hodnota účinnosti) nesouvisí s rozhodnutím Komise č. 2008/952/ES. Při hodnocení soustrojí z hlediska účinnosti je tak postupováno podle národní legislativy v souladu s § 32 odst. 2 písm. d) energetického zákona. Z vyhlášek č. 150/2001 Sb. a č. 349/2010 Sb. plyne, že z hlediska účinnosti je třeba posuzovat celé turbosoustrojí, popřípadě parní blok, nikoli pouze jeho protitlakou část.

43. Soud pokládá shora uvedené závěry správních orgánů za srozumitelné, logické a dostatečně odůvodněné a plně se s nimi ztotožňuje. Naopak argumenty předložené žalobkyní (které jsou obsahově shodné s opakovaně vznesenými argumenty, na něž již bylo oběma správními orgány odpovězeno) nejsou způsobilé závěry správních orgánů jakkoli zpochybnit. K tomu soud odkazuje na svou argumentaci ohledně souladu vnitrostátní právní úpravy s právem Evropské unie a zdůrazňuje, že žalobkyně zejména přehlíží, že směrnice č. 2004/8/ES definuje vysoce účinnou KVET jako kombinovanou výrobu tepla a elektřiny splňující kritéria přílohy III citované směrnice. Rozhodnutí Komise č. 2008/952/ES, kterého se žalobce dovolává, bylo však vydáno, jak plyne již z jeho názvu, pro provádění a uplatňování přílohy II citované směrnice, nikoli přílohy III. Rozhodnutí Komise č. 2008/952/ES tedy v tomto ohledu na případ žalobkyně nedopadá a pokyny v něm uvedené nelze při hodnocení kritéria účinnosti jakkoli zohlednit, natož je nadřadit nad vnitrostátní právní úpravu, kterou aplikovaly správní orgány. Soud dále poukazuje na to, že výchozí diagram, na který žalobkyně odkazuje při své argumentaci o „rozdělení“ kogenerační jednotky (viz str. 7 žaloby), odkazuje k ustanovení I. 1 přílohy citovaného rozhodnutí Komise. Podle znění citovaného ustanovení je ovšem v případě plného kombinovaného režimu považována za kombinovanou výrobu tepla a elektřiny všechna elektrická energie. Teprve pokud zařízení při běžných provozních podmínkách v plném kombinovaném režimu nepracuje, je nezbytné určit elektrickou energii a teplo, které nejsou vyráběny v kogeneračním režimu, a odlišit je od kombinované výroby tepla a elektřiny (ustanovení I. 2 přílohy citovaného rozhodnutí Komise). Žalobkyně přitom nijak netvrdila (a ani to nevyplývá ze správního spisu), že by byl dán důvod pro virtuální dělení jeho zařízení.

44. Pokud žalobkyně na podporu své argumentace o vyloučení elektřiny nevyrobené v souvislosti s užitečným teplem odkazoval na odborný článek (konkrétně na článek Ing. Josefa Karafiáta nazvaný „Výpočet podílu elektřiny z KVET a dosahovaných UPE podle nové evropské legislativy“, publikovaný v časopisu *3T – Teplo, technika, teplárenství*), pak je třeba konstatovat, že literatura, byť odborně zaměřená, není pramenem práva. Názory obsažené v odborném tisku tedy nemohou být pro správní orgány závazné, ačkoli soud připouští, že tyto názory mohou mít určitý význam např. při nejednoznačné interpretaci právního předpisu. V daném případě však žalobkyně předložila kopii odborného článku o rozsahu cca 5 stran, aniž by však přesně označila, jaké konkrétní závěry či argumenty pokládá pro danou věc za zásadní. Dále je třeba dodat, že citovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

článek byl publikován v roce 2007, tedy nejen před nyní posuzovaným rozhodným obdobím, v němž se žalobkyně dopustila správního deliktu, ale rovněž i před přijetím rozhodné vnitrostátní právní úpravy (tj. před účinností vyhlášky č. 344/2009 Sb., před účinností § 32 energetického zákona v rozhodném znění, apod.). Již s ohledem na to je zřejmé, že odborný článek se nemohl vyjadřovat k relevantní právní úpravě, která byla aplikována v nyní posuzované věci. To je mj. patrné již z úvodu citovaného odborného článku, v němž je uvedeno, že se týká popisu hlavních zásad evropské metodiky, jejíž oficiální přijetí „se očekává“ koncem roku 2007, resp. zásad „navrhovaného postupu výpočtu podílu elektřiny vyráběné formou KVET a následující prověrky na dosažení limitních 10 % úspor primární energie (tzv. Guidelines), které by měly být po jejich přijetí komisí EU (koncem roku 2007) promítnuty do české legislativy.“ S ohledem na to nelze závěry uvedené v citovaném článku v dané věci jakkoli zohlednit.

45. Správními orgány užitý postup při hodnocení účinnosti užití energie nelze efektivně zpochybnit ani poukazem na údajnou „diskriminaci technologie kondenzačních odběrových turbín“. Soud s odkazem na již citovaný nálezn Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 42/04, předně podotýká, že určitá technologie nemůže již ze své podstaty představovat kategorii subjektů práva, s nimiž by vůbec mohlo být nakládáno odlišně z neobjektivních či nerozumných důvodů. Dále je třeba zdůraznit, že žalobkyně byla potrestána za to, že neoprávněně fakturovala a uplatňovala příspěvek k ceně elektřiny. Pokud tedy měla za to, že jí jako vlastníkovu určité technologie bylo „fakticky zabráněno“ v získání příspěvku k ceně elektřiny, pak se ani hypoteticky nemůže samo o sobě jednat o protiprávní diskriminaci, neboť nelze presumovat, že povinností členských států bylo do podpory KVET zahrnout všechny myslitelné používané technologie (v případě žalobkyně se např. jedná o technologii z roku 1998). Stejně tak lze argumentovat i ve vztahu k žalobnímu bodu ad „C.“, v němž žalobkyně namítla, že z „čistě technického hlediska“ je nemožné v České republice nalézt zařízení, které kritérium minimální účinnosti užití energie dokáže stabilně plnit. Krom toho, že žalobkyně tento argument vznesla pouze v ryze obecné rovině, lze zopakovat, že je věcí energetické politiky jednotlivých států, jak konkrétně nastaví pravidla pro podporu vysoce účinné KVET (k tomu srov. čl. 1 směrnice č. 2004/8/ES, kde se hovoří o nutnosti přihlédnout ke konkrétním okolnostem dané země). Pokud se tedy žalobkyně subjektivně domnívala, že její zařízení (s ohledem na své technické parametry) nesplňuje či nemůže splňovat kritéria stanovená vnitrostátními předpisy pro získání příspěvku k ceně elektřiny, pak to nic nemění na tom, že žalobkyně nárok na získání tohoto příspěvku přesto neoprávněně uplatnila a její odpovědnost za spáchání správního deliktu tak nemůže být tímto dotčena.

46. K námitkám žalobkyně, které se opíraly o „realizovaný projekt celkové obnovy elektrárny“, soud předně poukazuje na to, že správní orgány podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách byly oprávněny uložit pokutu za spáchání nyní posuzovaného deliktu ve výši jedno až pětinasobku vyčísleného nepřiměřeného majetkového prospěchu. Žalobkyni přitom byla uložena pokuta ve výši pouhého jednonásobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, tedy na samé spodní hranici zákonného rozpětí. Správní orgán prvního stupně přitom výslovně přihlédl i k plánovaným investicím (srov. str. 17 až 18 rozhodnutí o pokutě). K poukazu žalobkyně na to, že na uložení sankce není veřejný zájem, resp. že správní orgány měly při hledání veřejného zájmu přihlédnout k účelu a významu KVET, soud podotýká, že žalobkyně pojímá veřejný zájem v nyní posuzované věci příliš zjednodušeně. Obecný zájem na podpoře KVET (a tedy i zájem na realizaci konkrétního projektu žalobce, který je zaměřen na zvýšení účinnosti KVET) je totiž jen jedním z více

zájmů veřejných a soukromých, které se v obdobných věcech střetávají a vzájemně si konkurují. Vedle zájmu na investicích do moderních technologií KVET zde tak stojí veřejný zájem na dodržování cenových předpisů. Správní orgány tedy neměly povinnost zvolit řešení, které by v co největší míře zohledňovalo zájem na podpoře rozvoje KVET (tj. v daném případě *de facto* žalobci odpustit jeho protiprávní jednání), aniž by vzaly v úvahu i jiné konkurující legitimní zájmy. S ohledem na to nelze ani konstatovat, že by správní orgány porušily principy „dobré správy“ či že by byla žalobkyně v „dobré víře“ (a to ať již při investicích do moderních technologií KVET či v čerpání příspěvku; k tomu viz i argumentaci soudu k námitce použití zásady *in dubio pro mitius*).

VI. Závěr

47. Z výše uvedených důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

48. K eventuálnímu petitu žalobkyně směřujícímu k upuštění od trestu za správní delikt či ke snížení výše uložené pokuty soud poznamenává, že smyslem a účelem moderace (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) je korekce sankce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012 - 23, publ. pod č. 2672/2012 Sb. NSS). V nyní posuzovaném případě však žalobkyně v žalobě neuvedla ani jediný důvod, proč lze považovat uloženou sankci za nespravedlivou. Jak soud již konstatoval, výše uložené pokuty byla stanovena na hranici spodní sazby a již z tohoto důvodu ji nelze vnímat jako zjevně (tj. výrazně, silně, intenzivně) nepřiměřenou, resp. nespravedlivou. Žádné zvláštní skutkové okolnosti, které by výši uložené pokuty činily nespravedlivou, soud v nyní posuzované věci neshledal. Se všemi skutkovými okolnostmi, které žalobkyně pokládala za relevantní z hlediska námitek o nezákonnosti uložené pokuty, se soud vypořádal výše, přičemž toto odůvodnění lze přiměřeně vztáhnout i k případné „nespravedlnosti“ ohledně výše uložené pokuty. Jakkoli soud uznává, že zde existuje veřejný zájem na podpoře KVET, nelze jím odůvodnit úplnou rezignaci státních orgánů na postihování protiprávního jednání, které s podporou KVET může souviset.

49. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2018

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu